

Natječaj za kratku priču za mlade Tipka

TREĆE MJESTO

Maja Bregović: Zov

„Mama, idem van!“ doviknuo sam iz hodnika.

Stavljala je tanjur u perilicu. „S kime? Već je kasno...“

Zastao sam s rukom na kvaki. „S Davorom, neću dugo!“

Obukao sam kaput i čizme, rukavice, šal i kapu. Bila je sredina siječnja. Ove zime nije bilo snijega, a i nadao sam se da više neće pasti. Nisam se nikad osobito veselio snijegu ili hladnoći, sanjkanju ili grudanju. Cesta se po mraku činila mnogo užom nego obično. Spuštao sam se niz dol kroz ulicu kad se oglasilo crkveno zvono. Dakle, već je završila večernja misa. Običavao sam s bakom ići na mise. Bilo je gotovo ugodno hodati ovako, u tišini pod svjetlom uličnih svjetiljki, hladnoća me nagrizala jedino za lice.

Prema meni se uspinjala sitna krhka prilika, starica usporena koraka. Prišao joj je veliki prugasti mačak, a stara je gospođa, čini se, s njim započela razgovor, i ja sam se nježno nasmiješio tom prizoru. Jednom sam imao sličnog mačka... Bili su prošli pored mene kad sam zamijetio da se sjena starice zaustavila. Odjednom mi je čitavo tijelo zadrhtalo od žustre, prodorne hladnoće koja me tako naglo obuzela. Zaleden, gledao sam tu sjenu. Silueta se groteskno pogrbila: ramena su se objesila, koljena bolesno iskrivila, bilo mi je mučno gledati. Te tanke ruke povijene poput vrbinih grana, te čeljusti, širom rastvorene uz šuplje škripanje. Bijesni siktaj i mijauk, pa oduran, gnjecav zvuk. Onda vrisak koji mi je razderao grlo. Zatim, na kraju, blago i jedva čujno zbog bučnih koraka: „Dijete drago, što ti je?“

Prestao sam trčati kada sam osjetio kako mi pluća pulsiraju, a vid mi se zamutio. Lagao sam mami, nisam ove večeri namjeravao vidjeti Davora. Sada sam očajno lupao o njegova ulazna vrata. Samo sam se želio maknuti iz kuće, htio sam samo malo prošetati. Mislim da sam gorio, bacio sam kapu s glave iako sam maloprije bio siguran da mi je sva krv potpuno sleđena. Davor je zvao mamu, a ja sam izmorenim plućima pohlepno udisao zrak.

„Ne želiš pričati o tome“, Krajčić je to izrekao kao tvrdnju.

Odmahnuo sam glavom.

„Te stvari. Samo su mi u glavi.“

Umoran sam i zvučim kao kukavica. Kratko sam mu opisao prošlu večer, trudeći se zvučati rezignirano iako sam bio svjestan da se teško znojim i nervozno vrpoljim na stolcu. Tako umoran. Na putu ovamo ni mama ni ja nismo spomenuli mrtvu mačku koja je ležala na cesti. I neprestano me podilazi jeza, curi mi niz kožu i oblijeva me čitavog. Pitam se gdje Krajčić kupuje cipele. Nosi li ikad tenisice? Možda ljeti, na odmoru. Voli li više zimu? Skinuo bih jaknu, ovdje je pretoplo.

„Dakako da su ti u glavi. Ali, zašto to kažeš kao da zbog toga nisu stvarne?“

Vrata ureda otvaraju se uz šuplji škripavi zvuk.

